

tribuna | FRANCESC FERRER | GIRONÈS. Regidor independent per ERC

Matemàtica de la història

Entre les feines brutes fetes pels espanyols, una ha estat esborrar-nos la memòria, no solament de les nostres antigues llibertats, sinó en especial els valors, els personatges i les teories catalanes

El nostre poble, a més a més de ser derrotat militarment, ha estat sotmès culturalment, i per això la nostra dissort encara la patim ara. Esmenar-ho és feina de tots, i és tanta la feina que cal fer, que, tal com deia Menéndez Pidal, no és la tasca d'un ministeri, sinó la de tota una monarquia. Entre les feines brutes fetes pels espanyols, una ha estat esborrar-nos la memòria, no solament de les nostres antigues llibertats, sinó en especial els valors, els personatges i les teories catalanes. La seva funció era enaltir els que s'havien arreglerat sota el guiatge imperial de la seva llengua i de la seva cultura imposada, i simultàniament fent amnèsia dels que fidels a la pàtria s'han mantingut sota les pautes culturals de Catalunya.

Doncs bé, arran d'aquesta situació tenim un personatge que cada dia agafa més rellevància malgrat l'oblit fabricat pel règim anterior. Es tracta de l'empordanès universal Alexandre Deulofeu. Farmacèutic, químic, batlle de figueres durant la Segona República, historiador i forjador de la teoria de la «matemàtica de la història». Aquesta teoria de l'aplicació de la matemàtica en la història estava elaborada en 22 volums, i al seu moment fou l'admiració del filòsof Francesc Pujols, un altre exemplar ignorat, marginat i oblidat pel sistema polític per evitar que els catalans se'n poguessin enorgullir.

Pujols, en parlar del descobriment de la llei matemàtica de Deulofeu, que ordena l'evolució dels pobles i que permet explicar no solament els fets del passat, sinó predir els fets futurs, va dir exactament: «L'obra de Deulofeu, a part de l'enorme treball d'erudició en tots els aspectes de la cultura humana que pressuposa, té un interès palpitant, ja que posa totalment al descobert la situació caòtica i inquietant dels nostres

Acte d'homenatge a Alexandre Deulofeu a l'institut Ramon Muntaner de Figueres.

dies i ens assenjala amb una precisió que fa venir calfreds els fets a punt de produir-se. La matemàtica de la història canviarà el concepte de la història i està destinada a produir ecos de dilatada ressonància.»

Aquesta dilatada ressonància de les teories deulofeuianes va començar a ser considerable, i van ser respectades generalment per tothom quan el 1989, en esberlar-se el Mur de Berlín, l'imperi soviètic també va quedar trinxat, la qual

cosa havia previst la matemàtica d'Alexandre Deulofeu. ¿Qui gosava profetitzar que l'imperi soviètic tenia la possibilitat de fragmentar-se i esmicolar-se? Ningú. Només el descobriment de les teories científiques de la matemàtica de la història podia ser possible que fes previsió d'aquest cicle històric.

Fa anys que sóc admirador d'Alexandre Deulofeu, com a teòric historicista, i mai no oblidaré l'oportunitat que vaig tenir de conèixer-lo personalment a casa

seva, a Ordís, un estiu calorós en què ens va atendre molt amablement. Però avui internament m'he vist empès a parlar d'ell. I la meua energia m'ha vingut de sobte quan he ratificat que Deulofeu va preveure la sobirania de Catalunya en el pròxim període de l'any 2029 i 2039. L'emoció m'ha estat fidel companya, atès que quan feia l'elaboració del volum *El Gran Llibre de la Independència* vaig estar a la recerca d'aquesta teoria per poder-la incorporar al llibre, i en les obres que tenia a la meua disposició i abast no la vaig poder aconseguir.

Avui he pogut verificar-la, i la seva difusió ha de ser de general satisfacció. Els catalans hem estat molts més segles independents i sobirans que no pas subjectes i sotmesos pels nostres veïns. Per aquesta raó convé que els catalans no renunciem mai a la nostra llibertat i, al contrari, que estiguem sempre preparats perquè se'ns faci la devolució i el retorn. L'anhel de la nostra independència no és pas només un dret que tenim imprescriptible, és també ara una fita de la matemàtica de la història. No tenim solament arguments emocionals o sentimentals, no tenim justificacions econòmiques i fiscals, no ens dona suport la raó i la racionalitat, no solament podem invocar la nostra llei en contra de la dels altres. No. Tot això no seria suficient, perquè a més a més de tots aquests principis ara tenim la teoria de Deulofeu, que també ens ajuda, i la qual fins ara no ha fallat mai. Catalans, ja ho sabeu. Ens convé enaltir Alexandre Deulofeu, per la seva saviesa, la seva ciència i la seva activitat creadora. Els catalans l'hem de rescatar de l'oblit, de l'amnèsia aplicada, i de la voluntat d'esborrar-ne les teories. Si Catalunya és la mare de la cultura europea, Deulofeu és el profeta de la nostra independència.

de set en set | XAVIER CORTADELLAS

Fer-se un mateix

Quan algú que no va ser un gran estudiant i que va començar a treballar de petit crea una empresa que li permet guanyar molts diners, es diu que és un home que s'ha fet a ell mateix. Quan, a més, guanya unes eleccions, tal com és el cas d'Antonio Villaraigosa, l'hispano que serà alcalde de la segona ciutat dels Estats Units, i se sap que ha crescut en un barri depauperat, amb bandes i drogues, es diu que és un home que ho ha après tot al carrer. (Els castellans diuen que l'home en qüestió *se ha curtido en la calle*, i molts ens imaginem cops de puny, cotxes que van amunt i avall a tot drap, cicatrius, ganivets, crits, bars oberts i baralles). En el passat d'aquests grans homes hi ha sempre un pare que s'emborratxava i una mare que rebia,

que ho aguantava estoicament tot i que va acabar fent-se càrrec de la mainada. «No oblidaré mai d'on vinc», ha dit el demòcrata Villaraigosa, un cop ha sabut que ha guanyat. Em penso que jo tampoc. ¿Deu ser perquè el meu pare no va beure prou, que no seré mai alcalde de la ciutat on visc i que he acabat convertit en una víctima més dels excessos d'edificació de l'alcalde que em mana? ¿Va ser perquè el meu pare no va apallissar la meua mare, que jo vaig ser un bon alumne i que van acabar fent-me els altres? ¿És perquè la vida m'ha tractat bastant bé, que Villaraigosa ha acabat essent alcalde i fent diners, però jo, escrivint a El Punt i fent classes? ¿Al final, acabaré bevent? ¿Asseguraré així un futur millor a les meves filles?

la galeria | JOSEP VALLS

«Parlez-moi de la pluie...»

D'això de la francofonia, tan remenat últimament, se'n pot fer qüestió des de Barcelona, però seria impossible fer-ho des de l'Alt Empordà, possem per cas. Girona ja és una altra cosa, però: així com a Figueres tothom parla francès (els qui l'han estudiat i els qui no), la cosa sembla que s'estronca més o menys a Bàscara, posem-hi en la ratlla del Fluvià. Però no volia pas parlar d'això, avui, sinó de pluja i cançons. Dues de les cançons que més m'agraden de Georges Brassens tenen a veure amb la pluja: *Parlez-moi de la pluie* i *Le parapluie*, dos petits i preciosos poemes, com totes les cançons del gran Brassens. I aquesta setmana ha plogut i ho ha fet bé. Sortir a passejar després de la pluja és una de les delícies que encara no hem de

pagar ni declarar, de manera que aquest dimecres em vaig passar badant tot el matí, davant l'espectacle d'una naturalesa revifada, ufanosa i resplendent. I quan travessava un alzinar resseguint el corriol format pel diari ramat de xais que pastura l'indret, de cop vaig sentir cantar el cucut. Cap altre cant d'ocell em crida tant l'atenció com el cant del cucut. Aquestes dues notes plenes i afinadíssimes, aquest ritme constant tan suau, pur i alhora tan tebi, no és comparable a res. No sembla el cant d'un ocell, és com una flauta bufada per un alè màgic. La passejada havia de ser tota per a l'esperit i la mirada, en sentir cantar el cucut vaig quedar parat davant del prodigi musical. Certament, la primavera és un estat d'ànim. Com ho és la fe, la il·lusió i l'optimisme.